

[Ole Bjørn Kraft.]

landet, fordelingen imellem arbejdsfadserne o. s. v., o. s. v.

Denne stivnen giver sig også udtryk på andre områder, hvor man skulle se på sagen med et friskere og nyere syn. Det gælder f. eks. et sådant område som forholdet til funktionærerne, for hvem spørgsmålet om en forbedring af pensionsgrundlaget iøvrigt er en sag af stor betydning.

Må jeg nævne en anden sag, hvor tiden viste sig at være løbet ganske fra regeringen. Det er nu et år siden, funktionærloven blev revideret og den nye mæglinginstitution lovfæstet. Jeg må måske — stadig med formandens tilladelse — erindre om, hvad den socialdemokratiske ordfører her i dag, det ærede medlem hr. Gustav Pedersen, der jo ikke var begejstret for denne reform, men nærmest irriteret på os andre over, at vi havde fået den gennemført, dengang erklærede. Han sagde den 26. maj 1948 ifølge folketingsstidende sp. 4662:

„... hvis det“ — mæglingssævnet — „skal få betydning, tror jeg, jeg kan sige uden at overdrive, at det kun kan ske, hvis Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund anvender det, og så er jeg ikke sikker på, at det bliver lige så populært i de kredse, hvor man har forceret det frem. Men at tro på, at foreninger, der iøvrigt ikke har kunnet få lov til at tale med deres arbejdsgiver, altså ikke engang har kunnet få lov til at fremføre argumenter, skulle kunne få nogen fordel heraf, er overtro.“

Siden er der jo sket det, at der indenfor bankfunktionærstanden opstod en alvorlig lønkonflikt, som foreløbig er løst for Københavns vedkommende på fredelig vis. Bankfunktionærerne, som intet har med handels- og kontormedhjælperforbundet at skaffe, opnåede her betydelige forbedringer alene på grund af den mæglinginstitution, som dette tings „overtroiske“ mennesker fik sat ind i loven. Dette fremgår klart af en udtalelse, som formanden for bankfunktionærernes landsforening, afdelingschef L. H. Christensen, fremsatte efter forligets afslutning, og hvori det slet og ret hed:

„Men jeg kan godt sige, at hvis mæglingssmanden ikke havde været der, havde vi ikke fået noget resultat.“

Det er altså ikke os, men det ærede medlem hr. Gustav Pedersen, som må revidere sin vurdering af dette forslags betydning. Jeg tror, vi i den kommende tid, hvor andre og store afgørelser skal finde sted for funktionærstanden, vil få mange bekræftelser på, at der er andre veje end de tra-

ditionelle socialdemokratiske, ad hvilke man kan fremme en heldig udvikling.

Jeg har endnu en enkelt bemærkning at fremsætte overfor den højtærede finansminister, inden jeg går over til mine mere politisk betonede udtalelser.

Jeg beklager, at det af mit parti stillede forslag til beslutning om at opfordre finansministeren til at tilvejebringe hjemmel for genansættelse af eller tillæggelse af pension til nogle af de ved tjenestemandstolene dømte tjenestemænd ikke er kommet til behandling, inden rigsdagen drager hjem, selvom jeg forstår, at der ikke har været tid til at få dette forslag behandlet nu.

Mit parti er af den opfattelse, at en udrensing blandt tjenestemændene var både berettiget og nødvendig. Den moderne stat må efter vor opfattelse kræve en troskab af sine tjenestemænd, der går videre end til en formel opfyldelse af foreskrevne tjenesteplicht og lydighed mod overordnede ordre, men dette er eet, et andet er, om vi ikke nu kan vise overbærenhed mod dem, der har fejlet, når deres fejl ikke har været af graverende karakter.

Der er gennem de sidste år udfoldet store bestræbelser for at resocialisere de personer, der efter at være dømte efter straffelovstillegget og have afsonet straf er løsladt, og der forestår nu — uden at omfanget er mig nærmere bekendt — i anledning af grundlovens 100 års dag omfattende benådninger af personer, der i henhold til straffelovstillegget er dømt for egentlige forbrydelser; resocialiseringsbestræbelserne vil også komme til at omfatte disse. Dette vil i vidt omfang stille de pågældende personer på en lignende måde overfor samfundet, som før de havde forbrudt sig.

Under disse forhold er det, at vi rejser det spørgsmål, om det ikke vil være rimeligt og forsvarligt at søge at stille også en del af de tjenestemænd, der er blevet dømt ved tjenestemandstolene, på en lignende måde, som før de begik deres fejl. Det er naturligvis ikke vor mening, at der skal være nogen pligt for staten og kommunen til at genantage en sådan tjenestemand, men alene at give de pågældende institutioner en adgang til genantagelse, som de ellers ikke vil have. Heller ikke er det vor mening, at de pågældende tjenestemænd skal foretrækkes for eller blot ligestilles med personer, der har øvet en positiv indsats til landets befrielse, eller personer, der under besættelsen har optrådt korrekt. Jeg håber, finansministeren vil benytte denne anledning, da vort forslag ikke er nået frem til drøftelse her i tinget, til at udtale sig om dette spørgsmål.